

EUROOPA KOHTU OTSUS (kuues koda)

9. veebruar 1995*

Telereklaam – Kaupade ja teenuste vaba liikumine

Kohtuasjas C-412/93,

mille esemeks on Euroopa Kohtule EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel Tribunal de Commerce de Paris' (Pariisi kaubanduskohus) esitatud taotlus, millega soovitakse saada nimetatud kohtus pooleliolevas vaidluses järgmiste poolte vahel:

Société d'importation Édouard Leclerc-Siplec

ja

1) TF1 Publicité SA,

2) M6 Publicité SA,

eelotsust EMÜ asutamislepingu artiklite 30, 85, 86, 5 ja artikli 3 punkti f ning nõukogu 3. oktoobri 1989. aasta direktiivi 89/552/EMÜ (teleringhäälingutegevust käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (EÜT L 298, lk 23; EÜT eriväljaanne 06/01, lk 224–231)) tõlgendamise kohta,

EUROOPA KOHUS (kuues koda)

koosseisus: koja esimees F. A. Schockweiler, kohtunikud P. J. G. Kapteyn (ettekandja), G. F. Mancini, C. N. Kakouris ja J. L. Murray,

kohtujurist: F. G. Jacobs,

kohtusekretär: kohtusekretäri asetäitja H. von Holstein,

arvestades kirjalikke märkusi, mille esitasid:

– Leclerc-Siplec, keda esindas advokaat Bruno Cavalié, Pariis,

– TF1 Publicité, keda esindas advokaat Louis Bousquet, Pariis,

– M6 Publicité, keda esindasid advokaat Pierre Deprez ja advokaat Philippe Dian, Pariis,

– Prantsuse valitsus, keda esindasid välisministeeriumi õigusosakonna välisasjade sekretär Jean-Louis Falconi ja sama osakonna talituse juhataja Catherine de Salins,

– Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: peaoigusnõunik Richard Wainwright, keda abistas advokaat Hervé Lehman, Pariis,

* Kohtumenetluse keel: prantsuse.

arvestades kohtuistungil ettekannet,

olles 7. juuli 1994. aasta kohtuistungil ära kuulunud suulised märkused, mille esitasid Leclerc-Siplec (esindaja: advokaat Bruno Cavalié), TF1 Publicité (esindaja: advokaat Olivier Sprung, Pariis), M6 Publicité (esindaja: advokaat Didier Théophile, Pariis), Prantsuse valitsus (esindaja: Jean-Louis Falconi) ja komisjon (esindaja: Richard Wainwright, keda abistas advokaat Hervé Lehman),

olles 24. novembri 1994. aasta kohtuistungil ära kuulunud kohtujuristi ettepaneku,

on teinud järgmise

otsuse

1. Tribunal de Commerce de Paris (Pariisi kaubanduskohus) esitas 27. septembri 1993. aasta taotlusega, mis saabus Euroopa Kohtu kantseleisse sama aasta 4. oktoobril, EMÜ asutamislepingu artikli 177 alusel eelotsuse küsimuse EMÜ asutamislepingu artiklite 30, 85, 86, 5 ja artikli 3 punkti f ning nõukogu 3. oktoobri 1989. aasta direktiivi 89/552/EMÜ (teleringhäälingutegevust käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta (EÜT L 298, lk 23; EÜT eriväljaanne 06/01, lk 224–231, edaspidi „direktiiv”)) tõlgendamise kohta.

2. See küsimus tõstatus impordiäriühingu Édouard Leclerc-Sipleci (edaspidi „Leclerc-Siplec”) ning äriühingute TF1 Publicité (edaspidi „TF1”) ja M6 Publicité (edaspidi „M6”) vahelises kohtuvaidluses, mis puudutas viimatinimetatud äriühingute keeldumist edastada üldsusele reklaami kütuse jaemüügi kohta Leclerci supermarketites põhjendusel, et 30. septembri 1986. aasta kommunikatsioonivabadust käsitleva ning reklaami ja sponsorluse korra üldpõhimõtteid sätestava seaduse artikli 27 lõike 1 rakenduseks antud 27. märtsi 1992. aasta dekreedid nr 92-280 (Journal Officiel de la République Française (JORF), 28. märts 1992, lk 4313, edaspidi „dekreet”) artikkel 8 välistab telereklaami jaekaubandussektoris.

3. Leclerc-Siplec, kes algatas TF1 ja M6 vastu Tribunal de Commerce de Paris's menetluse, leides et dekreedid artikkel 8 on vastuolus mitmete asutamislepingu ja direktiivi artiklitega, tegi kohtule ettepaneku anda see küsimus arutamiseks üle Euroopa Kohtule. Kuigi TF1 ja M6 olid kostjad, jagasid nad täielikult Leclerc-Siplec'i seisukohta. Peale selle märkis TF1, et Euroopa Kohtu otsus peaks olema sõnastatud üldiselt ja nii, et see puudutaks lisaks jaekaubandussektorile ka kõiki muid selle dekreediga eetrijast ilma jäetud sektoreid.

4. Kui siseriiklik kohus oli tuvastanud, et mitmed asutused, kellega ta nõu pidas, nagu Secrétariat d'État à la Communication (kommunikatsiooni riigisekretariaat), Conseil Supérieur de l'Audiovisuel (kõrgem audiovisuaalnõukogu, edaspidi „CSA”) ja Bureau de Vérification de la Publicité (reklaami kontrolliamet), kinnitasid TF1 ja M6 tõlgendust, mille järgi kuulub kõnealune reklaam dekreedid artiklis 8 kehtestatud keelu kohaldamisalasse, peatas ta kohtuliku arutamise ja saatis Euroopa Kohtusse alljärgneva eelotsuse küsimuse

„kas asutamislepingu artikleid 30, 85, 86, 5 ja artikli 3 punkti f ning 3. oktoobri 1989. aasta direktiivi 89/552/EMÜ tuleb tõlgendada nii, et need keelavad liikmesriigil seaduse

või määrusega keelata telereklaam teatud majandussektorites, näiteks jaekaubandussektoris, ning üldisemalt, kas 27. märtsi 1992. aasta dekreeedi artiklit 8 saab pidada eelmainitud sätetega kokkusobivaks.”

5. Vastavalt dekreeedi artiklile 8 on keelatud „esiteks selliste toodete reklaam, mille puhul telereklaam on seadusega keelatud, ning teiseks alljärgnevate toodete ja majandusharude reklaam:

- üle 1,2 mahuprotsendise alkoholisisaldusega joogid;
- kirjandusväljaanded;
- kino;
- ajakirjandus;
- jaemüük, välja arvatud ülemeredepartemangudes ja -territooriumidel, Mayotte’i ning Saint-Pierre’i ja Miqueloni territoriaalühendustes.”

6. Dekreeedi artikkel 21 näeb ette, et järelevalvet nende sätete täitmise üle teostab CSA.

7. CSA otsustest nähtub, et nende „tootjate/edasimüüjate”, kelle suhtes jaekaubandussektori telereklaami keeld ei kehti, reklaamides ei tohi viidata toodete turustuskanalitele.

Euroopa Kohtu pädevus

8. Komisjon märgib kõigepealt, et eelotsusetaotlus on vastuvõetamatu. Komisjoni väitel ilmneb siseriikliku kohtu otsusest, et kuivõrd Leclerc-Sipleci hagiavaldusega soovitakse saada üksnes eelotsust, siis ei ole selles kohtus vaidlust pooleli. Igal juhul on kohus, laiendades Leclerc-Sipleci esitatud küsimust TF1’i ettepanekul ka teistele majandusharudele kui küsimuse esialgseks objektiks olnud jaekaubandussektor, esitanud eelotsuse küsimuse kohtuvaidluse kohta, mida poolte vahel isegi varjatud kujul ei eksisteeri.

9. Asutamislepingu artikli 177 alusel võib liikmesriigi ükskõik milline kohus, kelle menetluses pooleliolevas kohtuasjas kerkib esile küsimus asutamislepingu või ühenduse institutsioonide teiseste õigusaktide tõlgendamise kohta ja see kohus leiab, et kõnealune küsimus on vaja lahendada, selleks et ta saaks teha otsuse, taotleda sellekohast eelotsust Euroopa Kohtult.

10. Selles eelotsusemenetluses on siseriiklik kohus, kes ainsana on põhikohtuasja asjaoludega otseselt kursis, kõige paremas olukorras, hindamaks kohtuasja eripärasid arvestades, kas eelotsus on otsuse tegemiseks vajalik (vt 29. novembri 1978. aasta otsust kohtuasjas 83/78: Pigs Marketing Board, EKL 1978, lk 2347; 28. novembri 1991. aasta otsust kohtuasjas C-186/90: Durighello, EKL 1991, lk I-5773 ja 16 juuli 1992. aasta otsust kohtuasjas C-83/91: Meilicke, EKL 1992, lk I-4871, punkt 23).

11. Järelikult, kui siseriikliku kohtu esitatud küsimused puudutavad ühenduse õiguse tõlgendamist, on Euroopa Kohus põhimõtteliselt kohustatud neile vastama (vt 8. novembri

1990. aasta otsust kohtuasjas C-231/89: Gmurzynska-Bscher, EKL 1990, lk I-4003, punkt 20).

12. Siiski on Euroopa Kohus tõdenud, et oma pädevuse olemasolu välja selgitamiseks on vajalik kindlaks teha need asjaolud, mille alusel siseriiklik kohus Euroopa Kohtusse pöördus. Eelotsusemenetluses on esmatähtis koostöö, mis väljendub eelkõige siseriikliku kohtu kohustuses arvestada omalt poolt Euroopa Kohtule antud ülesandega, mis seisneb liikmesriikide õigusemõistmisele kaasaaitamises, mitte aga üldiste või oletuslike küsimuste kohta arvamuste andmises (3. veebruari 1983. aasta otsus kohtuasjas 149/82: Robards, EKL 1983, lk 171, ning eespool viidatud kohtuotsus Meilicke, punkt 25).

13. Seda ülesannet silmas pidades on Euroopa Kohus leidnud, et tal puudub pädevus vastata liikmesriigi kohtus esile kerkinud eelotsuse küsimusele juhul, kui ühenduse õiguse tõlgendamine ei ole põhikohtuasja asjaolude ega esemega ilmselgelt mitte mingil moel seotud.

14. Käesolevas asjas tundub olevat selge, et nagu Prantsuse valitsus märkis, on Leclerc-Sipleci jaoks põhikohtuasja eesmärgiks saada eelotsusetaotluse esitanud kohtult kinnitus, et TF1 ja M6 keeldumine dekreediga artikli 8 alusel edastada üldsusele tema reklaami kütuse jaemüügi kohta oli vastuolus ühenduse õigusega. Asjaolu, et põhikohtuasja pooled on saavutatava tulemuse osas ühel meelel, ei muuda vaidluse olemasolu.

15. Sellest järeldub, et esitatud küsimus on põhikohtuasja lahendamiseks objektiivselt vajalik sedavõrd, kuivõrd see on nimetatud eesmärgiga seotud. See ei kehti aga küsimuse selle osa suhtes, mis puudutab teiste toodete või majandusharude telereklaami üldsusele edastamise keeldu.

16. Eelnevatest kaalutlustest järeldub, et esitatud küsimusele tuleb vastata ulatuses, mis puudutab telereklaami välistamist jaekaubandussektoris.

Eelotsuse küsimuses nimetatud sätete tõlgendamine

17. Selliselt piiritletud eelotsuse küsimuse sisuks on seega, kas asutamislepingu artiklit 30, artikleid 85 ja 86 koosmõjus artikli 3 punktiga f ja artikliga 5 ning direktiiviga tuleb tõlgendada nii, et nendega on vastuolus, kui liikmesriik keelab seaduse või määrusega jaekaubandussektori reklaami üldsusele edastamise oma territooriumil asuvate ringhäälinguorganisatsioonide poolt.

Asutamislepingu artikkel 30

18. Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktika kohaselt on kõik liikmesriikide poolt vastuvõetud õigusnormid, mis võivad otseselt või kaudselt, tegelikult või potentsiaalselt takistada liikmesriikidevahelist kaubandust, käsitletavad koguseliste piirangutega samaväärse toimega meetmetena (11. juuli 1974. aasta otsus kohtuasjas 8/74: Dassonville, EKL 1974, lk 837, punkt 5).

19. Sellise seaduse või määruse, nagu põhikohtuasjas vaidluse all olev, mis keelab telereklaami jaekaubandussektoris, eesmärk ei ole reguleerida liikmesriikidevahelist kaubavahetust. Veelgi enam, selline keeld ei välista edasimüüjatel kasutamast muid reklaamivorme.

20. Selline keeld võib iseenesest vähendada toodete läbimüüki, ja seeläbi ka teistest liikmesriikidest pärinevate toodete läbimüüki, kuna see võtab edasimüüjatelt ära võimaluse kasutada ühte reklaamivormi oma turustatavate toodete reklaamimisel. Tuleb siiski küsida, kas sellest võimalusest piisab, et lugeda kõnealust keeldu koguselise impordipiiranguga samaväärse toimega meetmeks asutamislepingu artikli 30 tähenduses.

21. Teistest liikmesriikidest pärit kaupadele siseriiklike õigusnormide, mis piiravad või keelavad teatud müügingimusi, kohaldamine ei ole käsitletav otsese ega kaudse, tegeliku ega potentsiaalse liikmesriikidevahelise kaubanduse takistamisena eelviidatud Dassonville'i kohtuotsuse tähenduses niikaua, kui need sätted kohalduvad kõikidele asjaomastele liikmesriigi territooriumil tegutsevatele ettevõtjatele ja niikaua, kui need mõjutavad kodumaiste ja teistest liikmesriikidest pärit toodete turustamist õiguslikult ja faktiliselt ühtemoodi. Juhul kui need tingimused on täidetud, ei takista ega häiri sedalaadi õigusnormide kohaldamine teistest liikmesriikidest pärinevate ja nende riikide eeskirjadele vastavate toodete müügingimustele nende toodete turulepääsu rohkem kui see häirib kodumaiste toodete oma. Järelikult ei kuulu need õigusnormid asutamislepingu artikli 30 kohaldamisalasse (vt 24. novembri 1993. aasta otsust liidetud kohtuasjades C-267/91 ja C-268/91: Keck ja Mithouard, EKL 1993, lk I-6097, punktid 16 ja 17, ning 15. detsembri 1993. aasta otsust kohtuasjas C-292/92: Hünermund jt, EKL 1993, lk I-6787, punkt 21).

22. Niisugune õigusnorm, nagu põhikohtuasjas arutluse all olev, puudutab müügingimusi, kuna see keelab toodete teatud turustusviisi puhul (jaemüük) ühe müügiesendamisvormi (telereklaami) kasutamise.

23. Veelgi enam, sätted, mis kohalduvad toodete liigist olenemata ühtemoodi kõigi jaekaubandussektori ettevõtjate suhtes, isegi siis, kui nad on korruga nii tootjad kui ka edasimüüjad, ei avalda teistest liikmesriikidest pärinevate toodete turustamisele teistsugust mõju kui kodumaiste toodete omale.

24. Neil asjaoludel tuleb vastata, et asutamislepingu artiklit 30 tuleb tõlgendada nii, et see ei ole kohaldatav juhul, kui liikmesriik keelab seaduse või määrusega jaekaubandussektori telereklaami üldsusele edastamise.

EMÜ asutamislepingu artiklid 85 ja 86 koosmõjus artikli 3 punktiga f ja artikliga 5

25. Asutamislepingu artiklid 85 ja 86 käsitlevad iseenesest üksnes ettevõtjate tegevust, mitte liikmesriikide kehtestatud siseriiklike õigusnorme. Euroopa Kohtu väljakujunenud kohtupraktikast nähtub siiski, et kui tõlgendada asutamislepingu artikleid 85 ja 86 koosmõjus artikliga 5, kohustavad nimetatud artiklid liikmesriike hoiduma vastu võtmast või jõus hoidmast meetmeid, kaasa arvatud seadusandlikke ja haldusmeetmeid, mis kaotaksid ettevõtjatele kohaldatavate konkurentsieeskirjade mõju. Sellega on Euroopa Kohtu arvates tegemist siis, kui liikmesriik nõuab või soodustab asutamislepingu artikliga 85 vastuolus olevate kokkulepete sõlmimist või tugevdab nende mõju või kui ta võtab oma õigusnormidelt nende ametliku iseloomu sel teel, et delegerib eraettevõtjatele vastutuse majandusvaldkonda mõjutavate otsuste tegemise eest (vt 21. september 1988, kohtuasi 267/86: Van Eycke (EKL 1988, lk 4769, punkt 16) ning 2. juuni 1994 liidetud kohtuasjad C-401/92 ja C-402/92: Tankstation 't Heukske ja Boermans (EKL 1994, lk I-2199, punkt 16)).

26. Tuleb nentida, et käesolevas kohtuasjas ei anna ükski kohtutoimikus sisalduv dokument alust otsustada, et kõnealused siseriiklikud õigusnormid nõuavad või soodustavad konkurentsivastast tegevust või suurendavad juba olemasoleva kokkuleppe mõju.

27. Seega tuleb vastata, et EMÜ asutamislepingu artiklid 85 ja 86 koosmõjus artikli 3 punktiga f ja artikliga 5 ei ole selliste siseriiklike õigusnormide suhtes kohaldatavad.

Direktiiv 89/552

28. Asutamislepingu artikli 57 lõike 2 ja artikli 66 alusel vastu võetud direktiivi peamine eesmärk on televisiooniorganisatsioonide tegevusvabaduse tagamine.

29. Nagu nähtub direktiivi preambula kolmeteistkümnendast ja neljateistkümnendast põhjendusest, on seal sel eesmärgil ette nähtud miinimumnormid, mida tuleb täita kõikide ühendusest pärinevate ja seal vastuvõtmiseks mõeldud ringhäälingusaadete, eelkõige teises liikmesriigis vastuvõtmiseks mõeldud ringhäälingusaadete osas.

30. Selle eesmärgi saavutamiseks on direktiivi üldsätteid sisaldavas teises peatükis sätestatud, et liikmesriigid, kust ringhäälinguprogramme edastatakse, on kohustatud tagama, et nende jurisdiktsiooni all olevad televisiooniorganisatsioonid täidaksid selle direktiivi sätteid (artikli 3 lõige 2), ning et ringhäälinguprogramme vastu võtavad liikmesriigid peavad tagama teistest liikmesriikidest pärit teleaadete vastuvõtmisvabaduse ja ei tohi piirata nende taasedastamist oma territooriumil põhjustel, mis kuuluvad selle direktiiviga kooskõlastavatesse valdkondadesse, ilma et see piiraks nende õigust ringhäälinguprogrammide edastamist kindlaksmääratud tingimustel ajutiselt peatada (artikli 2 lõige 2).

31. Sama peatüki artikli 3 lõike 1 järgi võivad liikmesriigid nende jurisdiktsiooni all olevate televisiooniorganisatsioonide suhtes kohaldada direktiiviga reguleeritud valdkondades üksikasjalikumaid või rangemaid eeskirju.

32. Direktiiviga kooskõlastatavate valdkondade hulka kuuluvad telereklaami puudutavad üheksandas peatükis sisalduvad miinimumnormid, mida peavad täitma need liikmesriigid, kust ringhäälinguprogrammid on pärit.

33. Kaks artiklit neljandas peatükis lubavad liikmesriikidel, kust ringhäälinguprogrammid on pärit, kalduda kõrvale direktiivi teatud sätetest, mis puudutavad reklaami edastamise tingimusi.

34. Esiteks lubab artikkel 19 neil kehtestada saateaja ja televisiooniprogrammide edastamise korra osas nende jurisdiktsiooni alla kuuluvatele televisiooniorganisatsioonidele rangemaid eeskirju, kui sätestatud artiklis 18.

35. Teiseks lubab artikkel 20, ilma et see piiraks artikli 3 kohaldamist, neil ühenduse õigusega nõuetekohaselt arvestades üksnes oma riigi territooriumile mõeldud ringhäälinguprogrammide osas, mida ei või üheski teises liikmesriigis otseselt ega kaudselt vastu võtta, kehtestada muid kui artikli 11 lõigetes 2–5 ja artiklis 18 sätestatud eeskirju.

36. On selge, et ei artikkel 19 ega artikkel 20 ei saa olla aluseks telereklaami jaekaubandussektoris keelamisele liikmesriikide poolt.

37. Seetõttu tõstatub küsimus, kas selline keeld saab põhineda direktiivi artikli 3 lõikel 1.
38. Et määrata kindlaks direktiivi artikli 3 lõike 1 ulatus, tuleb kõigepealt kaaluda, kas liikmesriigid võivad selle sätte alusel kehtestada nende jurisdiktsiooni all olevatele televisiooniorganisatsioonidele neljandas peatükis sätestatud rangemaid eeskirju ka siis, kui ei esine artiklites 19 ja 20 kindlaksmääratud asjaolusid.
39. Kui direktiivi artikli 20 ütleb selgesõnaliselt, et sätet kohaldatakse ilma et see piiraks artikli 3 kohaldamist, siis artiklis 19 sellist täpsustust ei ole.
40. Siiski ei saa sellest järeldada, et liikmesriikide õigus kehtestada telereklaamile ja sponsorlusele rangemaid reegleid on piiratud direktiivi artiklis 19 kindlaksmääratud asjaoludega.
41. Selline tõlgendus muudaks direktiivi artikli 3 lõike 1 kui üldsätte ühes olulises direktiiviga reguleeritud valdkonnas sisutühjaks.
42. Samuti ei nähtu direktiivi preambulas olevatest põhjendustest ega eesmärgist, et artiklit 19 tuleks tõlgendada nii, et see jätab liikmesriigid ilma õigusest, mis on neile antud artikli 3 lõikega 1.
43. Tegelikult on preambula kahekümne seitsmendas põhjenduses üldsõnaliselt viidatud liikmesriikide õigusele kehtestada üksikasjalikumaid või rangemaid eeskirju kui need miinimumnormid ja kriteeriumid, mis on direktiivis telereklaamile kehtestatud, piiramata seda õigust artiklis 19 kindlaksmääratud asjaoludega.
44. Pealegi ei mõjuta see, kui liikmesriigid kehtestavad oma jurisdiktsiooni all olevatele televisiooniorganisatsioonidele rangemaid eeskirju ka muudel kui artiklis 19 sätestatud asjaoludel, sugugi direktiivi eesmärki, mis seisneb direktiivis sätestatud miinimumnormidele vastavate teleringhäälinguprogrammide edastamise vabaduse tagamises.
45. Mis puutub aga direktiivi artikli 3 lõike 1 eesmärki, väitsid TF1 ja M6, et direktiivi preambulas sisalduvast kahekümne seitsmendast põhjendusest tuleneb, et rangemate eeskirjade kehtestamist võivad õigustada ainult tarbijate huvid, ja välistades teatud majandushuvide tõttu telereklaami edastamise jaekaubanduses, väljub dekreet direktiivi piirest.
46. Selle väitega ei saa nõustuda.
47. Kuigi näib, et selline tõlgendus tuleneb kõnealuselt põhjendusest, ei toeta seda artikli 3 lõike 1 sõnastus, mis ei sisalda mitte ühtegi piirangut seoses huvidega, millega liikmesriigid peavad arvestama. Igal juhul ei välista kõnealune põhjendus, et selliseid piiranguid võiks õigustada ka muude huvide kui tarbijate omade kaitsega.
48. Kõigi eelnevate kaalutluste valguses tuleb esitatud küsimusele vastata, et asutamislepingu artikleid 30, 85, 86, 5 ja artikli 3 punkti f ning direktiivi 89/552/EMÜ tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi seaduse või määrusega kehtestatud keeld oma territooriumil asuvatel televisiooniorganisatsioonidel üldsusele edastada jaekaubandussektori reklaame ei ole nendega vastuolus.

Kohtukulud

49. Euroopa Kohtule märkusi esitanud Prantsuse valitsuse ja Euroopa Ühenduste Komisjoni kohtukulusid ei hüvitata. Et põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus liikmesriigi kohtus poolelioleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse nimetatud kohus.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS (kuues koda),

vastuseks Tribunal de Commerce de Paris' 27. septembri 1993. aasta otsusega esitatud küsimusele, otsustab:

EMÜ asutamislepingu artikleid 30, 85, 86, 5 ja artikli 3 punkti f ning nõukogu 3. oktoobri 1989. aasta direktiivi 89/552/EMÜ teleringhäälingutegevust käsitlevate liikmesriikide teatavate õigus- ja haldusnormide kooskõlastamise kohta tuleb tõlgendada nii, et liikmesriigi seaduse või määrusega tema territooriumil asuvatele televisiooniorganisatsioonidele kehtestatud keeld edastada üldsusele jaekaubandussektori reklaame ei ole nendega vastuolus.

Schockweiler

Kapteyn

Mancini

Kakouris

Murray

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 9. veebruaril 1995. aastal Luxembourgis.

Kohtusekretär

Kuuenda koja esimees

R. Grass

F. A. Schockweiler